



Работа Вольгі Сяргеевай.

■ Падзея месяца

# ВЕЧНАСЦЬ «АДЫСЕЯ»

## ВОСЕМ ФОТАМАСТАКОЎ ПАКАЗВАЮЦЬ СВАЁ ПРАЧЫТАННЕ СТАРАЖЫТНАГА МІФА

**З тых часоў, як у VIII стагоддзі да нашай эры Гамер стварыў эпас пра Адысея, гэты твор сістэматычна цытуецца ў мастацтве ўсяго свету. Да дзесяцігадовага падарожжа легендарнага героя, што пасля Траянскай вайны вяртаўся да жонкі Пенелопы, адсылае і выстаўка мастацкай фатаграфіі ў мінскім Цэнтры сучасных мастацтваў. Яна так і называецца — «Адысея», толькі інтэрпрэтацыя старажытнага міфа ў праектах выстаўленых фотамайстроў вольная, сувязь з часам улоўліваецца толькі інтуітыўна. Экспазіцыя, якую можна наведаць да 3 верасня, становіцца нашай «падзейяй месяца».**

Выстава размясцілася ў некалькіх залах Цэнтры сучасных мастацтваў на Нярасава — кожнае памяшканне як пункт вандроўкі Адысея — унікальны, асаблівы, непаўторны. Восем аўтараў, прадстаўнікоў Мінскай школы фатаграфіі і гасця са Смаленска, занялі асобныя прасторы. Кожны з іх ужо даўно звязаны сваё жыццё з фатаграфіяй, мае ў творчай біяграфіі персанальныя выстаўкі, з'яўляецца вядомым фотамастаком у Беларусі і за мяжой.

**Мудрагелістыя адсылкі да Уліса ў гэтым выпадку — знак добрай якасці, а кожная работа выстаўкі ў кантэксце гамераўскай паэмы становіцца магічнай.**

Галоўнае ў выстаўленых работах — тэхніка. У сэнсе прыёмаў, а не апаратуры — гэта метады класічнай чорна-белага фатаграфіі і

прыклады друку, якія сёння называюць альтэрнатыўнымі. У стварэнні кожнага экспаната столькі працаёмкіх працэсаў і рукатворнасці, што назваць іх проста здымкам быццам сувязным звяном «Адысея» ўвогуле, Марыя Банэ з чорна-белымі кампазіцыямі і адзіная замежная ўдзельніца праекта — аўтарка са Смаленска Ганна Зіміна. Кацярына Гуртавая займаецца мінскай тэхнікай (да якой маюць дачыненне і вучоныя) — сярэбраным адбіткам і алавыным працэсам апрацоўкі фатаграфіі. Марына Бацюкова прадставіла сярэбраны адбітак і мультыкампазіцыю, Наталля Яўменка — вядомую амаль з самага нараджэння фатаграфіі работу на

акварэльнай паперы з выкарыстаннем салея жалеза. Вольга Сяргеева (глядзіце ілюстрацыю) займаецца асучасненым брамойлем, сярэбраным адбіткам, алейнымі фарбамі. Альберт Цэхановіч, удзельнік і куратар выставы, паказвае фатаграфію на класічны манокль, класічны чорна-белы друк.

«Праект пачаўся яшчэ чатыры гады таму: разам з Андрэем Васкрасенскім і Вольгай Сяргеевай мы ехалі ў цягніку з Санкт-Пецярбурга і абмяркоўвалі ідэю зрабіць нешта новае, — расказвае Альберт Цэхановіч. — У гэтых размовах з'явілася слова «Адысея», якое мы сталі абдумваць і прымяраць на сябе; потым пачаўся пошук удзельнікаў. Наш шлях да выставы заняў амаль чатыры гады. Хоць сапраўдна Адысея цягнулася дзесяць, сёння, калі тэмп жыцця крыху іншы, чатыры гады сталі для нас даволі вялікім прамежкам часу. Тыя ўдзельнікі, хто даплыў да фінішу (бо даплылі не ўсе), мне здаецца, выраслі і як майстры. Увогуле для гэтай перспектывы росту праекты і ствараюцца. Адсюль і наша тэма — мы хацелі звярнуцца да каранёў еўрапейскай цывілізацыі, наблізіцца да іх разумення прыгожага. Наша група спрабуе

свой час патлумачыць наш славеты фотамайстар Майсей Напельбаўм, калі сказаў, што «прыгожасці — гэта штампы, а прыгожасць заўсёды індывідуальная». Кожны мастак, што працуе з гэтым, перажывае вялікую трансфармацыю і праходзіць шлях ад майстэрства да мастацтва».

**У стварэнні кожнага экспаната столькі працаёмкіх працэсаў і рукатворнасці, што назваць іх проста здымкам недастаткова.**

развіваць фатаграфію, у якой ёсць багацце пластыкі, сучаснае стылістычнае прачытанне гармоніі. Адным словам, мы спрабуем развіваць прыгожую фатаграфію. Адрозненне прыгожай фатаграфіі ад прыгожанькай у

«Адрозненне прыгожай фатаграфіі ад прыгожанькай у свой час патлумачыць наш славеты фотамайстар Майсей Напельбаўм, калі сказаў, што «прыгожасці — гэта штампы, а прыгожасць заўсёды індывідуальная».

**«Адрозненне прыгожай фатаграфіі ад прыгожанькай у свой час патлумачыць наш славеты фотамайстар Майсей Напельбаўм, калі сказаў, што «прыгожасці — гэта штампы, а прыгожасць заўсёды індывідуальная».**

Залы выставы «Адысея» — быццам астравы ў Эгейскім моры. Сувязі з міфічным героем, матывамі і вобразамі гамераўскага эпаса, з «Улісам» Джэймса Джойса, са шматлікімі інтэрпрэтацыямі і прачытаннямі міфа наведвальнік шукае сам. Трэба сказаць, такое сваяцтва надае сучаснаму твору сімпатычны флёр непахісных сімвалаў. Подпісаў у фотаработ няма, і толькі адна серыя здымкаў можа найпрост скіраваць да Адысеевых прыгод. Але літаральнае прачытанне — не заўсёды самае прыгожае. Таму мудрагелістыя адсылкі да Уліса ў гэтым выпадку — знак добрай якасці, а кожная работа выстаўкі ў кантэксце гамераўскай паэмы становіцца магічнай.